

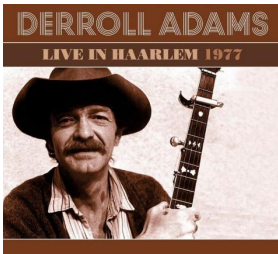

[CONTACT](#) | [FACEBOOK](#) | [RADIO](#) | [ZOEKEN](#)

[HOME](#) | [CONCERTAGENDA](#) | [LIVE](#) | [CD/DVD RECENSIES](#) | [INTERVIEWS](#) | [JAARLIJSTEN](#) | [PORTRAITS](#)

DERROLL ADAMS - LIVE IN HAARLEM 1977

Vind ik leuk [Delen](#) 0

Artiest info

[Website](#)

Label: Strictly Country
Records

Vijftien jaar na zijn dood is troubadour Derroll Adams, de folkzanger met de onafscheidelijke 5-snarige banjo, nog lang niet vergeten. Niet alleen familie, vrienden en een facebook groep houden zijn gedachtenis in leven, maar ook muzikanten, organisatoren en het publiek dat hem ooit live in een of andere club of kroeg zag spelen. Ook in Brussel in het Lakense Osseghem park klonk zijn stem op voor een laatste vaarwel en zijn platen worden her en der nog grijs gedraaid. Nu is er opnieuw een album van hem uitgebracht dat het concert in Haarlem, anno 1977 vastlegde, waarvan de verloren gewaande opnames onlangs opdoken. Het concert vond plaats in de 'De Teerling' in Haarlem en werd opgenomen door Lennaert Nijgh. Alle songs worden ingeleid of toegelicht door Derroll zelf zodat je als het ware samen met hem kan terugblikken op zijn verleden en zijn avontuurlijk leven als busker, zwerver en muzikant. Met zijn warme stem verhaalt hij o.m. over moonshine, de spoorwegpolitie, de reuzenmuggen in Oregon, zijn reizen en uiteraard ook over kleurrijke vrouwtjes, steeds vermengd met humor of weemoed.

Op 27 november, negentig jaren geleden, werd Derroll Adams in Portland, Oregon, geboren en op zijn twintigste kreeg hij van zijn moeder een banjo cadeau. Met dat instrument zou hij zijn carrière uitbouwen, eerst samen met Ramblin' Jack Elliott met wie hij o.m. 'Roll On Buddy' uitbracht, met Ian Anderson, Wizz Jones en Tucker Zimmerman, en later alleen, toen hij zich in de seventies voorgoed in België vestigde. Hij werd niet alleen een beroemdheid, maar ook een zeer geliefde figuur in het folkclubcircuit waar hij met zijn stem en finger-picking banjo steeds voor warmteverspreiding zorgde. Zijn repertoire was steeds een mix van traditionals, covers en eigen songs, zoals de klassiekers 'The Sky', 'Mountain' en het onaards mooie 'The Valley'. Alleen deze laatste song stond op zijn setlist in de club in Haarlem, waar het publiek aan zijn lippen hing.

Derroll heeft zelf een noemenswaardig repertoire als songschrijver maar zelfs traditionals als 'Cluck Old Hen' of covers als 'Mr. Rabbit', 'Darling Corey' en 'My Dixie Darling' lijken wel door hem geschreven zozeer zijn deze songs met hem vergroeid. Ook Woody Guthrie's 'I Ain't Got No Home' of 'Trouble In Mind' zijn stemmige weergaven die uit het eigen gemoed zouden kunnen opwellen. Steeds kan je in zijn songs die weemoedige ondertoon opvangen alsof de zanger in zijn leven al te veel leed en onrecht heeft gezien dat hij verbergt achter een milde vorm van humor. Zijn narratieve introducties verhelderen en boeien, al zijn die bij een (her)beluistering enigszins overbodig geworden. De warmte in zijn stem zindert echter steeds na. Derroll besloot het sfeervolle concert met zijn droefgeestige 'The Valley' en 'Portland Town' die vijftien jaar na zijn dood nog niets aan eeuwigheidswaarde hebben ingeboet. En al is de opnamekwaliteit niet altijd even goed, de spontaneïteit van gans het gebeuren blijft intact, ook al omdat de charismatische persoonlijkheid van de banjolegende, tevens poëet en kunstschilder, volledig tot zijn recht komt.

Marcie